

santud, kui Jummal isse ei olneks sedda keelitud. Kül temmal ka olli piisut halle meel selle pärast, siissi ei ta tallitsend omma vikha-himmo, ja keigeenamiste vihkas temma itla omma naabre, Lambi Hinriko, ja temma perre, mis läbbi temma siis viimaks ka hopis hukka läks. Gest, waatke, ühhel paval jahtus Hinriko kueaostane poeg ülle aia temma kastaaeda joosma, ja seal temma kastega mängima. Ei sedda temma tigge süddaa salind, muid kohhe vottis lapsed haiku des kohhutada, sõimata ja ärruaidada — laps jofis johega eest ärra, aga joostes kui õnnas. Tõnno veel hirmfaste, aia teiva lapsed pihtte. Laps kuikus mabba — riist, kui olli poleks — ja ebinaatusse ja lehku miss est ohi ia kohhe leleto, ja surri teiel paval wannematte sureks kurbdusseks.

äk.

ärra. Nenda läks ta omma äkkilisse mele-omma roihhapiddamisse, ja omma tigaedusse läbbi ühhe ilmassita armfa lapse tapma, lama et sedda eñne arvabs, jo viddi nüüd Eohomoist nisse läbbi mõrtsu'a palka sama. Gurma nuhtlust moiste i temmale, ja kui ta sedda kirtiroosombas olli karmud, widitedda ärra senja, kus teised mõrtfukad ja margad kangeate wangis petalise ja töle sunnitakse, seni naad surrewad.

Kellel ei tulle hirm ja rõrrin peale sedda luggedes? Kogu ei peaks seit öppenust voldina, ka vikha vastopeñna, ja sedda rivo ja taplusse — ja tiggedusse. himmo aegfaste süddamest kastutada? Ke temmale maad añtab, kes tedda ei talitse, se läbjaõ eum ñm turja ja pato teg.